

HLEDÁ SE POMERANIAN LUMPÍK

VERONIKA KŘÍŽOVÁ

ILUSTROVALA
TEREZA JANÝŠKOVÁ

 PRESS

Hledá se pomeranian Lumpík

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Křížová
Hledá se pomeranian Lumpík – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HLEDÁ SE POMERANIAN LUMPÍK

Veronika Křížová
Ilustrovala Tereza Janýšková

Věnováno jedné kouzelné lidské duši,
která neobyčejně dobře rozumí té zvířecí

OBSAH

Kapitola 1	6
Kapitola 2	17
Kapitola 3	46
Kapitola 4	52
Kapitola 5	71
Kapitola 6	79
Kapitola 7	87
Kapitola 8	120
Kapitola 9	145
Kapitola 10	188

KAPITOLA I

Do konce školního roku zbývaly dva dny, ve školách už se neučilo a žáci i učitelé netrpělivě vyhlíželi letní prázdniny. Bylo brzké červnové ráno a sluneční paprsky se pokradmu plížily do domu Kolibříkových. Jak pomalu vycházelo slunce, paprsky postupně osvětlovaly vnitřek domu. V něm panoval klid a ticho, které přerušovaly jen hodiny v kuchyni, jejichž vteřinová ručička se s tichým tikáním pohybovala po ciferníku. O několik málo minut později ticho v ložnici prořízl zvonící budík, po kterém se tatínek líně natáhl a umlčel ho. Maminka zmateně zamrkala a otočila se k tatínkovi.

„Dobré ráno,“ zašeptala a usmála se.

„Ahoj,“ odpověděl tatínek a úsměv opětoval. Pak se natáhl pro brýle, které každý večer pečlivě odkládal na noční stolek na právě rozečtenou detektivku, která se odehrává v předválečné době.

„Ten zvuk nesnáším každým dnem víc,“ zabručel, když si nasadil brýle a podíval se na hodinky.

„To jsme dva,“ přisadila si maminka.

„To ale bohužel nic nemění na tom, že budeme muset vstávat,“ oznámil, bez dalších okolků se zvedl z postele a odešel do koupelny. Maminka ho napodobila, ustlala postel a otevřela okno. Místnost zaplavil čerstvý vzduch.

V dětském pokoji měly Tami a Kája ještě posledních pár minut spánku k dobru, obě ale byly vzhůru.

„Spíš?“ zašeptala Kája.

„Ne,“ odpověděla Tami bez většího zájmu.

„Já taky ne,“ reagovala Kája.

„Neříkej,“ utrousila její starší sestra otráveně.

„Vytáhnu žaluzie,“ řekla Kája, která vylezla z postele a rozběhla se k oknu.

„Ne! Nech to ještě chvíli dole,“ štěkla Tami a posadila se. „Prosím,“ dodala po chvílce, když se na ni sestra zamračila.

„Ale proč?“ nechápala.

„Protože chci mít ještě chvilku tmu.“ Tami se snažila chápat, že ani ne desetiletá Kája vyžadovala

odpověď úplně na všechno. Měla svou mladší sestru ráda, ale poslední dobou ji její všetečné otázky spíše otravovaly. A to spolu měly už brzy odjet na letní tábor, kde bude mít Káju na krku celé dny!

„Já mám ráda sluníčko,“ zaprotestovala, ale poslechla a zachumlala se zpátky do svého povlečení s myšmi. Myši totiž Kája milovala ze všeho nejvíce!

„To je vidět, máš z něj ten svůj pihatý nos,“ utrousila Tami a zalehla zpátky do peřin, jehož povlečení zase odpovídalo Tamiině lásce ke sportu, a zejména fotbalu.

Kája chtěla namítnout, že pihy má po tatínkovi, v tom však do pokoje nakoukla maminka a místnost ozářilo světlo z chodby.

„Holky, měly byste... Vy už jste vzhůru?“ podivila se.

„Táta u té svojí rozcvičky příšerně dupe,“ zaúpěla Tami a přitiskla si polštář na obličej.

„Vážně? Mně to ani nepřišlo,“ odpověděla. „Každopádně byste si měly vyčistit zuby a obléknout se, za patnáct minut bude snídáně,“ řekla a zavřela za sebou dveře.

Kája znovu radostně vyskočila z postele a rozběhla se do koupelny jako o závod. Tatínek

mezitím skončil s rozcvíčkou a Tami se úlevně převalila na druhý bok. Rozhodla se užít si konečně těch pár minut ranního klidu, než na ni znovu naběhne máma nebo Kája a vstávání se už nevyhne.

„To bych rád věděl,“ mudroval u snídaně tatínek, „kdy konečně zaprší.“

„Nevšimla jsem si, že by hlásili déšť,“ povzdechla si maminka.

„Teplo je jedna věc, ale podívejte se na tu trávu za plotem.“ Hlavou pokynul směrem k oknu, ze kterého byl viděl vysušený trávník. „Navíc se všude prší,“ dodal.

„Jen aby pak nepřišel nějaký velký liják,“ strachovala se maminka.

„To ne!“ vypískla Kája. „Nesmí pršet! To budu mít zase všechny věci na táboře mokré.“

„Hodíš to přes stan a uschne to,“ ujistila ji Tami, která místo do talíře koukala do telefonu. Nepřítomně si namotávala na prsty své tmavě blondaté vlasy po tatínkovi, které měla stažené do úhledného culíku.

„Tami, odlož ten mobil, prosím,“ požádala ji maminka. Tami se příliš nechtělo, ale poslechla.

„Jenže když bude pršet dlouho, nebudu si mít kde usušit mikinu,“ oponovala Kája zděšeně.

„Tak si vezmeš druhou,“ ujistila ji maminka a pousmála se nad Kájinými přehnanými obavami. Vždycky hned všechno viděla černě.

„Holky, když už jsme u toho, až zítra přijdete ze školy po rozdávání vysvědčení, pojedeme nakoupit všechno, co na tábor potřebujete. Tatínek dnes vyzkouší baterky, ať můžeme případně koupit nové, vid’?“ Otočila se k tatínkovi, který ale nevnímal, protože koukal do novin. Dlouhá pauza upoutala Tamiinu pozornost.

„Takže on si může číst a já ne?“ zeptala se dotčeně.

„Já si nečtu,“ prohlásil tatínek ne moc přesvědčivě, ale noviny schoval, když viděl, jak se na něj maminka dívá.

„Říkala jsem, že zítra pojedeme koupit věci na tábor a že dnes zkontroluješ baterky,“ zopakovala maminka klidně.

„Zkontroluju, jen je musím najít,“ ujistil ji.

Po snídani začala maminka chystat tatínkovi v ložnici košile na blížící se pracovní cestu.

„Prosím tě, až budete na tom nákupu, mohla bys mi koupit nové pouzdro na oblek? Jedu na tu

konferenci a to staré už vypadá, že dosloužilo,“ oznámil jí tatínek a vytáhl ze skříně zmiňované pouzdro, které vypadalo, že přežilo punské války.

„Proboha, co se s tím stalo?“ podivila se maminka, když uviděla cosi, co vzdáleně a při velké dávce představivosti připomínalo obal na oblek.

„Zeptej se holek, moc by mě zajímalo, co ti k tomu řeknou,“ usmál se tatínek, vždycky ho dokázalo potěšit, jak jsou holky kreativní, i když si dokázal představit, že většina rodičů by v této chvíli jen stěží přemáhala vztek. Do pouzdra totiž někdo vystříhal čtyři díry – dvě na ruce, dvě na nohy.

„Půjďme koupit nové,“ slíbila maminka a přehodila si pouzdro přes ruku. „Teď se půjďme zeptat, kdo to má na svědomí.“

Kája seděla na posteli a rozhodovala se, jakou ze tří knížek si sbalí na tábor. Tu o ztraceném australském ovčákovi Flíčkovi, který jede na prázdniny do psího hotelu? Knižku o ztraceném koťátku Berušce nebo deníček, kam si může zapisovat zážitky z tábora? Knižek o myších bohužel zase tolik nebylo. Tami ležela a koukala do telefonu. Vtom jejich idylku narušila maminka, která dvakrát zatukala a otevřela dveře.

„Holky? Měla bych na vás dotaz.“

Obě se na ni v tu chvíli zvědavě podívaly.

„Co kdo provedl tomuhle pouzdru?“ zeptala se a zamávala jím. Tatínek stál za maminkou a se špatně skrývaným pobavením na ně hleděl přes obroučky brýlí.

Holky už tušily, že bude zle, a tak Kája rychle vypískla: „Mami, já ti to vysvětlím!“ a vystartovala z postele tak rychle, že se málem rozplácla na zemi, když jí podjela noha.

„No, no, hlavně si neublíž,“ zasáhl rychle tatínek.

„To jsem zvědavá, co mi k tomu řeknete,“ nedala se maminka, ale stálo ji dost úsilí, aby si zachovala rodičovskou autoritu a přemohla smích.

„Víš, on je to kostým na letošní karneval,“ soukala ze sebe Kája a tvář provinile schovávala za svými světlounce blondatými rozpuštěnými vlásy.

„Kostým?“ zeptala se maminka nechápavě a čekala na vysvětlení, jaký kostým může vzniknout z pouzdra na oblek.

„No, kostým. Tami mi ho pomohla vyrobit. To musíš takhle,“ řekla Kája a vzala si od maminky pouzdro. Následně se do něj nasoukala tak, že zip měla vzadu, ale Tami rychle přiskočila, aby svojí sestře pomohla s jeho zapínáním.

„A co jsi?“ zeptal se tatínek, který pořád nechápal, co má Kájin kostým představovat.

Ta však zalovila ve skříni a vytáhla světlého kulicha, ke kterému byl přilepený provázek, na jehož konci se houpal čtverec slepený ze dvou čtvrtek. A na něm zářilo logo. Logo firmy, která je známá... výrobou čajů?

Kája si nasadila čepici a pyšně se na rodiče podívala.

„Jsem přece čajový sáček!“ pokrčila rameny, jako by to byla ta nejjasnější věc na světě.

Maminka to nevydržela a prudce za nimi zavřela dveře. Holky však stejně slyšely, jak se oba smějí. Po chvilce tatínek nakoukl do pokoje.

„Moc ti to sluší, zlato, ale další už mi, prosím, neberte.“

„A teď šup do školy, ještě vám neskončila,“ křikla maminka z chodby a holky se neochotně vypravily na cestu. Když je maminka sledovala, jak spolu jako každé ráno odcházejí bok po boku do školy, opět se neubránila úsměvu. Bylo až neuvěřitelné, jak moc si byly vzhledem podobné, přesto každá jiná. Sportovně založenou Tami v upnutém tričku, kraťasech a teniskách nevýrazných barev by jen těžko přinutila, aby si rozpustila vlasy a oblékla barevné letní šatičky a sandálky, v jakých vedle ní kráčela parádivá Kája. O to víc ji však těšilo, že spolu sestry tak dobře vycházejí, i když jsou každá úplně jiná.

„Tak, na prázdniny!“ zvolal tatínek slavnostně další den u večere a pozvedl skleničku s džusem.

„Na prázdniny!“ zopakovaly holky s maminkou a napodobily tatínka.

„A na hezké počasí!“ dodala Kája, kterou stále nepustily obavy z deště.

„Nebude ti smutno, když tady zůstaneš sama?“ zeptala se Tami maminky.

„Ono to uteče, tatínek bude na konferenci, vy na táboře, a než se naděju, budete zase všichni doma,“ usmála se maminka.

„Já bych se bez toho tábora i obešla,“ prohlásila Tami jakoby nic. Přece jen jí bylo už skoro třináct a dokázala si představit lepší způsob trávení prázdnin než s mladší sestrou na táboře. Třeba by mohli zajít s kluky na fotbalové hřiště a trochu si zahrát.

„Ty ale musíš jet! Že pojede, vid', mami?“ ujišťovala se Kája, která za žádnou cenu nechtěla jet na tábor sama. Se sestrou se občas sice hádaly, ale i tak se měly moc rády a Kája si nedokázala představit, že by Tami nezažívala všechna prázdninová dobrodružství s ní.

„To víš, že pojede,“ odpověděla klidně.

„Tobě se tam nechce?“ zeptal se tatínek.

Tami si nebyla odpovědí úplně jistá, takže jen pokrčila rameny. „Víš, že nemusíš jezdit,“ řekl a vlídně se usmál. „Není to povinnost.“

„Pojeďu,“ rozhodla Tami a víc se k tématu nevracela. Věděla, že by to nemohla Káji udělat a nechat ji jet samotnou. Tolik se tam těšila!

„To je dobře, budeme tam spolu,“ zavýskla nadšeně Kája a zářivě se usmála. „Doufám, že vám letos počasí vyjde,“ řekla maminka. „Vždyť loni nebylo ošklivo,“ namítl tatínek.

„Nebylo, ale nemohli jsme se koupat v lomu, protože podle vedoucího nebylo dost teplo. Bylo zataženo a sluníčko jsme za těch čtrnáct dní skoro neviděli,“ odpověděla Tami.

„Letos to určitě bude lepší,“ prohlásila maminka rozhodně.

Nikdo z nich netušil, jak moc se maminka mylí. Tu noc přišla velká bouřka, kterou provázal silný déšť a vítr, který ničil střechy a lámal větve stromů.

KAPITOLA 2

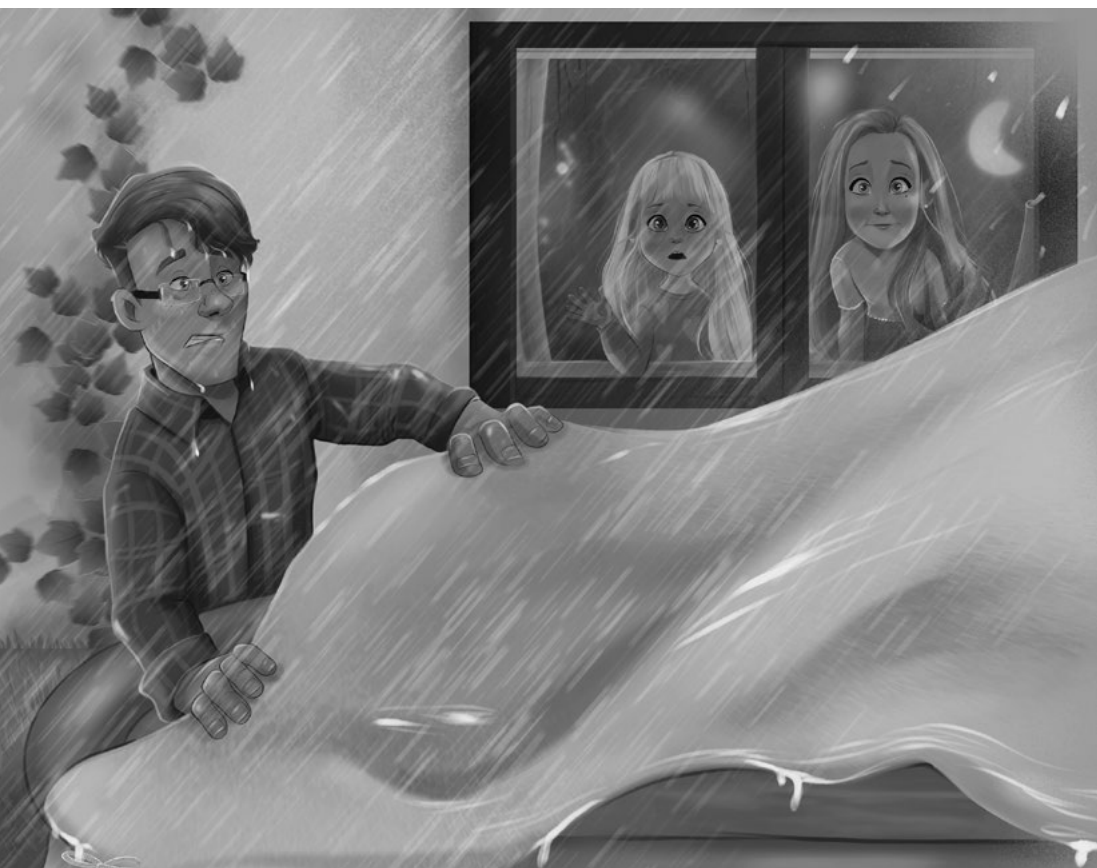
Kája i Tami spokojeně spaly ve svých postelích, když je uprostřed noci vzbudil hluk. Tami se převrátila na druhý bok, zatímco Kája se posadila.

„Tami?“

„Co?“

„Slyšíš to?“

Tami se zaposlouchala. Slyšela kroky. Rozeznala tatínkovo dupání a mamínčino rychlé našlapování, oba mířili do předsíně. O chvílku později se dveře hlasitě zavřely a dům se ponořil do ticha. Venku foukal silný vítr, bylo slyšet jeho hučení a vrzání větví stromů, které se kývaly v poryvu. Tami se zvedla, přešla k oknu a povytáhla žaluzie. Mžourala ven, kde zářilo světlo u zadního vchodu. Viděla jejich smrky, jak se ohýbají pod mocnými nápory větru.

„Co se děje?“ zeptala se Kája, která se k ní o několik málo vteřin později připojila.

„Vypadá to, že nám vítr sebral plachtu od bazénu,“ odpověděla. Nos tiskla na okno před sebou, protože začal padat tak hustý déšť, že nebylo moc vidět. V dálce zahřmělo a za malou chvíli rozřízl temnou oblohu jasný

blesk. Obě děvčata si všimla rodičů, kteří bojovali s plachtou. Ta se ve větru vzdouvala a odolávala jejich marným pokusům o upevnění zpátky k bazénu.

Tatínek s maminkou pochopili, že zápas nemá cenu, proto tatínek mamince posunky naznačil, aby rychle odvázala úchyty, které ještě držely plachtu na místě, a když odvázala poslední, tatínek zabral, aby ji stáhl zpátky. Maminka mu přispěchala na pomoc. Společnými silami plachtu sbalili a odnesli do domu.

„Tati!“ vypískla Kája, když vyběhla z pokoje a pověsila se tatínkovi kolem krku. Bála se a chtěla se ujistit, že všechno bude v pořádku. Mezitím vystrčila hlavu z pokoje i Tami.

„Holky, vy nespíte?“ zeptal se překvapeně.

„To bylo ohromný! Vypadalo to, jako bys zápasil s obrovskou vodní příšerou!“ výskala Kája.

Tatínek se krátce zasmál.

„Věř mi, že mi to tak málem taky připadalo,“ usmál se na ni a postavil ji zpátky na zem. Odkapávala z něj voda a spíš to vypadalo, že právě přišel z bazénu než ze zahrady.

„Tak, plachta je dočasně ve vaně, ráno ji dáme do kůlny,“ pronesla maminka, když vyšla z koupelny.

„Jééé, holky, vy jste vzhůru?“ udiveně na ně pohlédla.

„Slyšely jsme, že se něco děje, tak jsme se došly podívat, jestli nepotřebujete pomoci,“ usmála se Tami.

Když holky ráno vyběhly na zahradu, zjistily, že plachta od jejich bazénu byla tou nejmenší škodou v okolí. U sousedů, kteří měli zahradu vedle nich, vítr ošklivě pochroumal trampolínu, ta nyní ležela převrácená na střeše jejich zahradního domku. Paní Krátké, která bydlela naproti, vítr zase shodil všechny květináče a polámal muškáty, na nichž si tak zakládala.

„To je ale spoušť,“ hodnotila situaci Tami, když se rozhlížela po okolí.

„Tami, co když se zkazí počasí a na táboře budeme mít ošklivo?“ zhrozila se Kája. Tami se podívala na nebe, kde momentálně nebyl jediný mráček.

„Myslím, že nakonec nebude tak zle,“ mudrovala. „Musíme sledovat počasí, jedeme pozítří. Když bude nejhůř, vezmeme si s sebou pláštěnky.“

Následující den obě vyrazily s maminkou na nákup, aby sehnaly všechny potřebné věci. Ale jelikož se po hodině obě nudily, vzala je

maminka do obchodu se sportovním vybavením, Kája potřebovala nové boty a Tami spacák. Tenhle obchod měly nejraději, s oblibou lezly do vystavených stanů a hrály si. V oddělení jezdeckých potřeb je dokonce figurína koně v životní velikosti. To si holky nemohly nechat ujít. Mamince už ale pomalu docházela trpělivost, takže když je vyhnala

už ze třetího stanu, vzala Tami Káju za ruku a odvedla ji do oddělení s plaveckým vybavením. Ani jedna se sice plavání nevěnovaly, ale obě snily, že se jednou pojedou potápět k moři.

„Pojď, zkusíme si ploutve,“ navrhla.

„Jo, to je super nápad! Líbí se mi tyhle růžové!“

Tami jí pomohla obout ploutve a podala jí i brýle na potápění a šnorchl.

„Vidiš, teď můžeš vyrazit přímo k moři!“ zasmála se. Sama měla na nohou ploutve, ale na rozdíl od své sestry měla nasazenou masku na šnorchlování.

„Tak tady jste!“ vyhrkla maminka, když je našla. Neubránila se a musela se usmát, když se na ni obě otočily. Kája natáhla ruce před sebe a vyrazila k mamince, zapomněla ale, že má na nohou ploutve, a kdyby ji Tami nezachytila, rozplácla by se v uličce.

„No, tak to hezky sundejte a pojdte se mnou,“ zavelela maminka a pomohla jim se odstrojit. Tami si odnášela nový černý spacák a Kája nové nepromokavé boty.

„Tak, pršet by vám nemělo,“ ujišťoval je večer tatínek, když seděli u večeře a on prohlížel

aplikaci s počasím. „Dnes by měla přijít nějaká menší přeháňka, ale nic hrozného. Bude teplo, hlásí 27 stupňů,“ dodal a pohlédl na ně přes obroučky brýlí.

„Jupí!“ zavýskla Kája, která už měla sbaleno a na tábor se opravdu těšila.

„Taky se tak těšíš?“ zeptala se sestry. „Já moc! Určitě tam bude i Filip a Káťa, doufám, že zase přivezou to pexeso, co jsme hráli loni.“

„Jo, těším,“ potvrdila Tami, ale netvářila se moc přesvědčivě. „To pexeso tě zajímá jen proto, že se ti líbí ty obrázky a pamatuješ si je nazpaměť,“ popíchlá ji.

„Já snad dneska neusnu, tak moc se těším!“ nechala se slyšet Kája ještě před spaním.

„To bys ale měla, jinak ráno zaspíš a já pojedu bez tebe,“ pozlobila ji. Věděla ale, že to není možné. Kája byla na rozdíl od ní ranní ptáče a nezaspala snad nikdy. Obzvlášť, když se někam tolik těšila.

„To bys nejela, mamka by mě vzbudila,“ odpověděla a vzdorovitě se na ni podívala.

„No jo, vždyť mě by to tam bez tebe stejně nebavilo,“ povzdechla si Tami.

„Sbalila sis všechno?“

„Ano, aspoň myslím,“ odpověděla a mírně se zamračila, jak se snažila si vzpomenout.

Nakonec usnuly obě, i když to ještě chvíli trvalo. Těšily se na krásné počasí, nové zážitky, kamarády a výlety. Jen byla škoda, že si tatínek nevšiml, že v aplikaci kouká na počasí podle aktuální polohy, ne na místo, kam měla děvčata namířeno.

Kája se vzbudila ještě před zazvoněním budíku, přesně jak Tami předpokládala. Když si uvědomila, že dnes odjíždí na tábor, vyskočila z postele a přeběhla pokoj k sestřině posteli, aby sestre neunikla ani vteřina tohohle skvělého dne.

„Tami, vstávej, honem!“ šeptala jí u ucha a tahala za peřinu, pod kterou byla Tami zavrtaná. To se dle očekávání nesetkalo se sestřiným nadšením.

„Nech mě spát,“ zabručela.

„Musíme se rychle obléknout a nasnídat, ať můžeme hned vyrazit!“ Poskakovala na místě, až jí blondaté vlásky poletovaly nahoru a dolů.

„Nech toho, já mám ještě čas, ani nezvonil budík,“ namítla otráveně její sestra.

Kája vzdala další marné pokusy a pospíšila si k oknu, roztáhla žaluzie a vyhlédla ven, kde ji přivítal nádherný slunečný letní den.

„Jupí! Venku je nádherně!“ zaradovala se.

Nadšení Káju neopustilo ani u snídani, mamince i Tami vykládala, co všechno si ještě musí vzít s sebou a na co nesmí v žádném případě zapomenout. Tatínek nekonečný výčet věcí neslyšel, vyřizoval v ložnici pracovní telefon, což člověka vždy naplní nadšením, když musí řešit problémy už v sedm hodin ráno. A tak se není čemu divit, že vypadal ustaraně, když opět zasedl k rodinné snídani.

„Stalo se něco?“ zeptala se maminka starostlivě.

„Stalo, stalo. Volal mi vedoucí.“

„Kvůli té tvé konferenci?“

„Ne můj vedoucí, ale táborový vedoucí,“ vysvětlil a tvářil se ještě sklíčeněji než předtím.

„Máme si pospíšet, nebo přijet až zítra?“ chtěla vědět Tami.

„Obávám se, holky,“ pronesl tatínek důležitě, „že nemusíte pospíchat vůbec. V noci se táborem prohnala taková vichřice, že ho to celý zničilo.“

„To né!“ zakvílela Kája a v očích se jí zatřpytily slzy.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Hledá se pomeranian Lumpík.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.